

Het raadsel van de C-ranch

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Het raadsel
van de
C-ranch*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1966

© P. Nowee, 1966

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1032 7 (paperback)

ISBN 978 90 499 1146 1 (hardback)

ISBN 978 90 499 1092 1 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Sheriff Grisley heeft zorgen

Sheriff Grisley zag er moe uit. Het was Bob Stanhope, alias Arendsoog, al opgevallen toen hij voor het hoofdgebouw van de S-ranch afsteeg. Nu Grisley echter tegenover hem aan tafel zat, drong het pas goed tot hem door dat hij doodop was. De rimpels in zijn gezicht waren dieper geworden sinds hij hem de laatste keer had gezien en zijn stem klonk als die van een man die aan het einde van zijn krachten is.

Grisley stond op en liep naar het raam dat uitkeek op het erf van de S-ranch. Zwijgend staaarde hij enige minuten naar buiten. 'Ik weet wat je denkt, Bob,' verbrak hij dan de stilte in het vertrek. 'Je vindt, dat ik er slecht uitzie, is het niet?'

'Ik maak me bezorgd, Grisley,' antwoordde Arendsoog.

'Om eerlijk te zijn: ik wéét intussen wel dat ik er niet al te best uitzie,' ging de ander verder alsof hij Arendsoogs woorden niet gehoord had. 'Mijn vrouw vertelt me dat al twee weken.' Hij zuchtte diep en draaide zich dan plotseling om. 'O.K. Bob,' vervolgde hij op een geheel andere toon, een toon waaruit alle gemaakte opgewektheid verdwenen was. 'Tegenover jou hoef ik me niet groot te houden... Ik ben bekaf... Soms heb ik het gevoel dat het echt niet meer gaat.' Dan zou ik er zo het bijltje bij neer willen leggen.'

'Maar waarom zou je er niet een poosje tussenuit gaan? Een paar weken rust zouden een ander mens van je maken.'

Grisley lachte schamper. 'Een paar weken nog wel! Wil je geloven, Bob, dat ik in de afgelopen veertien dagen mijn bed misschien zeven of acht keer gezien heb.'

'Dat is te gek,' stooft Arendsoog verontwaardigd op. 'Vandaag of morgen knap je af. En daar wordt niemand wijzer van!' De sheriff van Dorwan stak een hand op, alsof hij Arendsoogs woordenstroom wilde indammen. Hij zuchtte nogmaals en er gleed een vermoeide glimlach over zijn door de zon gebruind gezicht. 'Ook dat hebben een heleboel

anderen me al voorgehouden.’ En plotseling heftig ging hij verder: ‘Maar ik kan het toch niet helpen, dat het de laatste tijd zo onrustig is geweest in Dorwan. Iedere dag en iedere nacht gebeurde er iets. Die burenruzie van de Granstones en de Weads laaide weer op; een mislukte overval op de Bank; drie stevige vechtpartijen in

de saloon van Hank Lamb; het plotselinge overlijden van de jonge Free, waarover je misschien wel iets hebt gehoord; die schietpartij bij het station, en ga maar door.’ Werkelijk Bob, ik heb er lang over lopen denken om jouw hulp in te roepen. Ik wist echter, dat je het al druk genoeg had, de veetransporten, de ziekte van je voorman.’

Nu was Arendsoog pas echt verontwaardigd. ‘Je weet heel goed, dat je me altijd om hulp kunt vragen. Jim werd uitstekend verzorgd door moeder en Witte Veder had de leiding van de veetransporten kunnen nemen.’

Grisley gaf niet onmiddellijk antwoord. Hij draaide zich weer om naar het raam en staarde zwijgend naar buiten. ‘Ik zou het allemaal best aangekund hebben, als die jongen niet...’

Arendsoog stond op en voegde zich bij hem.

Ann, Arendsoogs zuster, zat op het hek dat het erf omgaf. Naast haar, geleund tegen de planken, stond een jongeman. Arendsoog schatte hem een jaar of zestien. Zijn bleke gelaatskleur deed veronderstellen, dat hij de laatste tijd niet veel in de buitenlucht was geweest.

‘Dié jongen?’ vroeg Arendsoog zacht. Grisley knikte.

De jongeman scheen net iets grappigs te hebben verteld, want Ann moest zo onbedaarlijk lachen, dat ze van het hek gleeed en op de knieën op de grond terecht kwam. Haar hoge meisjeslach drong door tot de woonkamer en toverde een glimlach op het gezicht van Grisley.

‘Tja... die jongen,’ mompelde hij. ‘Hij heeft me heel wat slapeloze nachten en hoofdpijn bezorgd.’

De jongeman in kwestie hielp Ann intussen galant overeind.

Arendsoog legde een hand op Grisleys schouder. ‘Wat zou je ervan zeggen als we eens gingen zitten en jij me alles vertelde?’

Grisley liet zich gewillig naar de tafel leiden. Arendsoog schonk een koele dronk voor hem in.

‘Gisteravond heb ik besloten om toch maar je hulp in te roepen, Bob,’ begon de sheriff dan. ‘De veetransporten zijn achter de rug en ik weet dat je nu meer vrije tijd hebt.’

‘Je weet dat ik je graag zal helpen, als ik kan,’ verzekerde Arendsoog hem ten overvloede.

Sheriff Grisley stopte zijn kromme pijp en scheen geheel op te gaan in dit werkje. Toen de eerste rookwolkjes omhoog kringelden, ging hij verder: 'Een dikke maand geleden liet dokter Wilson vragen of ik even langs wilde komen als ik tijd had. V eel tijd heb ik eigenlijk nooit en je kent mijn principe dat je je dan het beste even vrij kunt maken als dat nodig is. Anders heb je aan het eind van de dag een hele lijst met kleine karweitjes en afspraken. Ik ging dus direct naar Wilson. Zonder een woord te zeggen leidde de doe me naar het vertrek dat hij heeft ingericht als behandelkamer. Op de bank die daar staat lag een jongen. Eerlijk gezegd moest Wilson me vertellen, dat het een jongen was. Het laken waar hij mee toegekleed was reikte tot zijn schouders en zijn hoofd was z o in verband verpakt, dat ik nauwelijks meer kon zien dan het puntje van zijn neus. Maar hoe weinig ik ook kon zien, ik schrok echt. Zelden heb ik zo'n bleek gezicht gezien. Wilson vertelde me, dat Harry – je weet wel, de vrachtrijder – de knaap ongeveer vijf mijl ten zuiden van Dorwan gevonden had. Hij zat onder de blauwe plekken, had een gapend gat in het hoofd en was bewusteloos. Harry legde hem op zijn wagen en reed zo snel mogelijk naar Dorwan, waar hij de knaap aan de zorgen van Wilson toevertrouwde.'

'Ben je erachter gekomen hoe hij aan zijn verwondingen gekomen is?' kon Arendsoog niet nalaten te vragen.

'Dat was juist de reden waarom Wilson mij liet komen. Hij had een zware hersenschudding, drie gekneusde ribben, een groot gat in het hoofd en vele grote blauwe plekken geconstateerd. De jongen had veel bloed verloren. Alles wees erop, dat hij van de een of ander een stevig pak slaag had gekregen.'

'Dat is dan wel een heel erg stevig pak slaag!' meende Arendsoog. 'Kan het tussen haakjes niet iets anders geweest zijn... een ongeluk... een val.'

Grisley schudde het hoofd. 'Je kent het terrein ten zuiden van Dorwan toch, Bob? Er staat daar geen boom waar je uit kunt vallen, geen berg of rots waar je af kunt vallen. Trouwens, Harry heeft me de plaats aangewezen waar hij de jongen vond. Ik heb het terrein afgezocht in een cirkel van ongeveer vijfhonderd meter rond die plaats. Ik heb niets anders gezien dan gras, kort, droog prairiegras. Zelfs geen steen, waaraan je je hoofd zou kunnen stoten.'

'Geen sporen? Bloedsporen misschien', opperde Arendsoog. 'Als er al bloedsporen zijn geweest, dan heb ik ze niet kunnen vinden,' antwoordde Grisley. 'Het had bovendien de avond tevoren flink geregend.'

Arendsoog sprong plotseling op en sloeg zich tegen het voorhoofd. 'Waarom maken we het eigenlijk zo moeilijk!' riep hij uit. 'Die jongen heeft je toch intussen zelf wel kunnen vertellen hoe hij aan zijn verwondingen gekomen is!'

Grisley keek langs Arendsoog in het niets. Hij krulde zijn lippen rond de steel van zijn pijp en liet de stilte even voortduren. 'Daar zit de moeilijkheid nu juist, Bob,' zei hij toen. 'De jongen kwam diezelfde middag reeds bij bewustzijn, maar hij kon zich niets meer herinneren.'

'Kon hij zich niet meer herinneren wat er gebeurd was?!' vroeg Arendsoog ongelovig.

'Hij kon zich niets meer herinneren,' herhaalde Grisley met de nadruk op het woordje 'niets'. 'Hij wist niet wat er gebeurd was, waar hij vandaan kwam. Hij wist zelfs niet meer hoe hij heette. Dokter Wilson noemde het een opmerkelijk geval van geheugenverlies. Hij had er een mooi woord voor, maar dat ben ik vergeten.'

Arendsoog floot tussen de tanden. Hij begreep nu waarom de knaap Grisley slapeloze nachten en hoofdpijn had bezorgd. Hij kende de sheriff lang genoeg om te weten, dat deze alles in het werk zou stellen om achter de waarheid te komen, om te weten te komen wie de jongeman was. Hij was daar kennelijk tot nu toe niet in geslaagd.

'Toen de jongen wat opgeknapt was, heb ik hem in huis genomen,' vervolgde Grisley. 'Wilson had het veel te druk om voldoende aandacht aan hem te kunnen besteden. De afgelopen twee weken waren een verschrikking. Ik had het toch al razend druk, zoals ik je vertelde. Als ik je zeg wat ik allemaal heb gedaan om iets meer te weten te komen over die jongen. Je zou het niet geloven! Niet alleen heb ik uren en uren met hem gepraat in de hoop, dat ik zo iets wijzer zou worden, maar bovendien heb ik honderden en nog eens honderden mensen gevraagd of ze hem kenden, hem al eens eerder gezien hadden of wisten dat ergens een jongen werd vermist. En het resultaat? Nul komma nul...! Ik ben nog precies even ver als twee weken geleden.'

Toen hij zweeg, bleef het enige tijd doodstil.

'Heb je hem een naam gegeven?' vroeg Arendsoog dan. 'Mijn vrouw en ik hebben alle namen die we kenden de revue

laten passeren. We deden dat bijvoorbeeld zo: als de jongen niet keek of met zijn gedachten ergens anders was, zei een van ons plotseling 'Pete, kijk eens!' of 'Larry, vang eens!' Meestal reageerde hij helemaal niet. Maar bij een van de eerste namen die we noemden, keek hij

op van een boek. Mijn vrouw had 'John' geroepen. We dachten allebei, dat we het gevonden hadden, maar de jongen schudde het hoofd. 'Nee, ik heet geen John,' zei hij ernstig. Aan zijn ogen zagen we, dat hij de waarheid sprak. Toch moest 'John' iets voor hem betekenen! Léék zijn naam misschien op de naam 'John'? Heette zijn vader, zijn broertje, een vriendje of een ander kennis misschien zo? De volgende dag probeerde ik het nog een keer. Hij was in de tuin een kuil aan het graven en ging helemaal op in dat karweitje. Ik stond in de keuken en riep: 'John, niet doen!' Hij keek op en antwoordde: 'Wat niet?' Toen zweeg hij plotseling en schudde weer het hoofd, evenals de vorige dag. 'Ik ben John niet', zei hij. Toen hebben we het opgegeven en besloten hem John te nóemen. De jongen ging daar zelf graag mee akkoord. Hij had al een paar vrienden gemaakt in Dorwan en vond het vreselijk om geen naam te hebben. Kinderen kunnen erg hard zijn voor elkaar, Bob. John zag er nu niet bepaald gezond uit en al gauw noemden ze hem 'Bleke.'

Arendsoog had aandachtig geluisterd. Als bij afspraak stonden de twee mannen op en ze liepen weer naar het venster. Ann had John de ranch laten zien en stond nu met hem te praten hij de corral. Juist toen Arendsoog en Grisley voor het venster verschenen, klom zij over de omheining. John volgde haar voorbeeld. Zonder veel moeite ving Ann haar eigen paard.

'Wat gaat ze doen?' vroeg Grisley.

Arendsoog haalde de schouders op. 'Laat haar haar gang maar gaan.'

Ann leidde het rijdier de corral uit.

Arendsoog en Grisley konden niet verstaan wat ze zei, maar uit de gebaren die ze maakte begrepen zij, dat ze John vertelde waar hij het zadel kon vinden. De jongen holde op een drafje naar de stal en kwam even later inderdaad terug met een zadel. Handig zadelde hij het paard.

'Dat heeft hij meer gedaan,' mompelde Arendsoog. 'En zelfs héél vaak...'

Grisley greep plotseling Arendsoogs arm. 'Begrijp je nu waarom ik naar je toegekomen ben, Bob? Dit zou mij waarschijnlijk ontgaan zijn. Ik ben tot de overtuiging gekomen, dat alleen een detective de waarheid kan achterhalen. Een goede detective, die erin slaagt alle stukjes aan elkaar te passen...'

'Maar die detective ben ik niet!' lachte Arendsoog. 'Hoogmoed is een ondeugd, Bob, maar vergeet niet dat valse bescheidenheid dubbele

hoogmoed is,' vermaande de oude sheriff hem.

Arendsoog dacht even na over de woorden van zijn vriend. 'O.K. Grisley,' zei hij dan. 'Ik zal mijn best doen!'

Grisley zei geen woord, maar de manier waarop hij Arendsoogs hand greep en die bijna fijn kneep, sprak boekdelen!

HOOFDSTUK 2

De trein naar Dorwan

Vier weken later.

Mrs. Stanhope en Ann hadden de tafel na het avondeten afgeruimd en kwamen nu de voorkamer weer binnen. Arendsoogs moeder droeg een blad, dat nauwelijks groot genoeg was voor de reusachtige pudding. Er klonken wat 'achs' en 'ochs', toen Mrs. Stanhope het bouwwerk op tafel zette. Arendsoog sneed de pudding en schoof een groot stuk op Anns bord. 'Pas maar op, dat je niet te dik wordt, jarig Jetje!' kon hij niet nalaten haar even te plagen. Maar jarige Ann was vandaag 'onkwetsbaar' en waar ze anders haar broer 'wel even iets gezegd zou hebben', schonk ze hem nu haar stralendste glimlach. Verbaasd en hoofdschuddend sneed Arendsoog verder en bediende zijn moeder, Witte Veder, John en Jim, de voorman, die weer helemaal opgeknapt was.

En toen, nadat hij nauwelijks één hap van de pudding had genomen, stond John plotseling op en holde de woonkamer uit. 'Wat is er aan de hand?' vroeg mrs. Stanhope geschrokken.

Ze kwam reeds overeind. De anderen keken verwonderd naar de deur, die met een klap achter John was dichtgevallen.

'Blijft u maar zitten, moeder,' zei Arendsoog, terwijl hij zelf zijn stoel achteruit schoof. 'Ik geloof dat ik wel weet wat er aan de hand is. Ik ben zo terug.' Met grote stappen beende hij de kamer uit.

Hij vond John geleund tegen het hek dat het erf omgaf, ongeveer op dezelfde plaats waar hij hem de eerste keer – nu vier weken geleden – had gezien. Hoewel het bijna volkomen donker was, zag Arendsoog duidelijk dat de schouders van de knaap schokkend op en neer bewogen. Hij liep naar hem toe en zonder een woord te zeggen, legde hij een hand op de blonde krullen van de jongen. En ineens was de stoere John, die in de afgelopen vier weken gebruikt was en een stevige laag eelt op zijn handen had gekregen, een kleine jongen... Een kleine jongen, die huilde om een heel groot verdriet...

‘We hadden toch afgesproken, dat we vrienden zouden zijn?’ zei Arendsoog zacht. ‘Ik heb je beloofd, dat ik je altijd zou helpen...’

‘Oh Bob,’ snikte de jongen, ‘ik ben... ik ben... niemand... Ik heb geen naam... maar... ik móét toch een vader hebben... en een moeder... en... en... misschien broertjes en zusjes. Ik ben niemand... en ik heb niemand... ik ben nooit jarig...’

Er gleed een glimlach over Arendsoogs gezicht. Hij had wel gedacht, dat dáár de schoen wrong. Hij ging voor de jongen staan en keek hem aan. ‘Nu eerst die tranen eens drogen... Zo, nu ken ik je weer,’ zei hij. ‘Luister goed naar wat ik ga zeggen, John. Ik weet dat je zelf ook allang loopt te piekeren wie je bent en waar je vandaan komt. Je bent niet de enige die dat doet! Witte Veder en ik hebben je wekenlang voortdurend in de gaten gehouden. We hebben alles wat je zei, alles wat je deed met elkaar besproken. Dat weet jij niet, maar het is de waarheid. Iedere avond, als jij naar bed was, kwamen we in de woonkamer bij elkaar en vertelden elkaar wat we wisten. De ene dag was dat erg veel, een andere dag erg weinig of helemaal niets. Op dit moment hebben we al vrij veel gegevens.’

‘Wat voor gegevens?’ vroeg John gejaagd. ‘Je gelooft me dus?’

‘Natuurlijk! Waarom zou ik je niet geloven?’

‘Allright John, maar dan moet je me ook geloven als ik je zeg, dat het beter is als je die ‘gegevens’ niet kent.’ En met een blik op Johns beteuterde gezicht ging hij verder: ‘Ik weet dat dit je tegenvalt, maar het is echt beter voor je. Ik zal je een voorbeeld geven. Het is Witte Veder en mij opgevallen, dat je erg goed met paarden kunt omgaan. Je zadelt ze uitstekend, je rijdt bijzonder goed, de paarden vertrouwen je en jij bent een goede meester voor ze. Goed, de conclusie ligt dus voor de hand, dat je vroeger veel met paarden omgegaan bent. Maar betekent dat nu ook gelijk, dat je vroeger op een ranch woonde, net als hier? Luister goed, het is natuurlijk heel goed mogelijk, maar... een handige staljongen in een grote stad kan óók goed met paarden omgaan, evenals de jongens die in het een of andere militaire fort voor de paarden van de soldaten zorgen... En hoeveel jongens van jouw leeftijd hebben niet een baantje als veedrijver..?’

Terwijl hij sprak, had John zich gedeeltelijk omgedraaid naar het hek en staarde nu in de donkere nacht.

‘Begrijp je nu waarom het beter is als je onze ‘gegevens’ niet kent? Je zou alleen maar gaan piekeren en daar schieten we niets mee op...’

‘O.K. Bob,’ zuchtte John. ‘Maar hoelang moet ik nog geduld hebben?’

‘Niet zo erg lang meer,’ antwoordde Arendsoog. ‘Morgen, of nee, óvermorgen gaan Witte Veder, jij en ik op stap...’

‘Waar naartoe? En waarom niet morgen?’ wilde John nieuwsgierig weten.

‘Waar we naartoe gaan vertel ik je niet. En waarom we morgen niet gaan? Wel... eh... morgen kunnen we moeilijk weg... Morgen ben jij immers jarig?’

John keek zijn grote vriend een ogenblik sprakeloos aan. Toen schoot hij in de lach en aanvaardde, springend van geluk, de terugweg naar het ranchgebouw.

In de woonkamer viel een vreemde stilte, toen zij binnen kwamen. Het laatste wat mrs. Stanhope, Ann, Witte Veder en Jim hadden verwacht te zullen zien, was een stralende John! ‘We hebben een verrassing voor jullie,’ kondigde Arendsoog aan. ‘Omdat we niet weten wanneer John jarig is, hebben we

besloten een dag vast te stellen.’

‘Oh ja! Wanneer?’ riep Ann enthousiast.

‘Morgen!’ antwoordde haar broer, terwijl hij zijn moeder een knip-oog gaf.

‘Allemachtig.’ bromde Jim, de oude voorman. ‘Dat kost me mijn hele loon aan cadeautjes deze maand.’

‘Ja moeder, wij moeten ook nog wat voor John kopen!’ zei Ann, die haar eigen verjaardag een ogenblik vergat. ‘U moet me morgen heel vroeg roepen, dan kan ik nog naar MiningValley vóór John wakker wordt...’

‘Ik rijd met je mee, Ann,’ kondigde Arendsoog aan. ‘John heeft van mij ook nog iets tegoed...’

John zelf zat er intussen bij met een gezicht alsof hij niet de volgende dag, maar vandaag al jarig was!

Toen mrs. Stanhope die nacht gewoontegetrouw even ging kijken of haar ‘tweede zoon’, zoals ze John noemde, sliep, trof ze hem voor het eerst in vier weken met een stralende glimlach op zijn gezicht.

‘Arm joch,’ mompelde ze, toen ze de deur van zijn kamer achter zich dichttrok.

Twee dagen later, in alle vroegte, reden Arendsoog, Witte Veder en John het erf van de S-ranch af. Ondanks het vroege uur was het al vrij warm.

‘Dat belooft wat!’ zei Arendsoog, terwijl hij Lightfeet in galop liet gaan.

Toen zij Mining-Valley bereikten, was de dauw, die als een zilveren laklaag over de prairie had gelegen, reeds volledig opgelost in de gouden zonnestralen.

Arendsoog steeg even af bij de winkel van Art Headen om een paar rollen ijzerdraad te bestellen. Dan ging het weer verder. Naarmate de uren verstreken, werd het warmer en toen zij Dor wan bereikten, stonden de thermometers op recordhoogte.

‘We rijden even langs Grisley, drinken iets en gaan dan weer verder,’ kondigde Arendsoog aan.

Grisley was gelukkig op zijn kantoor en begroette zijn vrienden uitbundig. Hij zag er heel wat beter uit dan vier weken geleden! Toen Arendsoog hem dat vertelde, antwoordde hij: ‘Zeg jij nu maar niets, tovenaar! Hoe heb je het voor elkaar gekregen om uit het bleke jongetje, dat ik bij je achterliet, in zo korte tijd een gezonde, sterke kerel te maken?’

‘Dat moet je aan mijn moeder vragen, Grisley,’ antwoordde Arendsoog lachend. ‘Als het aan haar gelegen had, was John nu twee keer zo zwaar geweest!’

Grisley riep zijn vrouw, die minstens even verbaasd was als haar man, toen ze John terugzag. ‘Hoe is het mogelijk... hoe is het mogelijk,’ mompelde ze verbijsterd.

Er werden nog wat ervaringen uitgewisseld, mrs. Grisley zorgde voor een koele drank en toen stapten onze vrienden weer op.

‘Dus vandaag is de grote dag, Bob,’ zei Grisley, toen Arendsoog opgestegen was. Zijn gezicht stond plotseling heel ernstig. ‘Héél, héél veel succes. Jullie zullen de hele dag in mijn gedachten zijn.’

‘Thanks, Grisley,’ antwoordde Arendsoog. ‘Je hoort spoedig van ons.’

Ze hadden Dorwan al achter zich gelaten, toen John naast Arendsoog kwam rijden. ‘Wat bedoelde de sheriff, toen hij zei ‘dus vandaag is het de grote dag?’ wilde hij weten.

Arendsoog hield Lightfeet iets in. ‘Kun je je nog herinneren dat Witte Veder en ik vorige week een hele dag weg zijn geweest?’

‘Ja, dat was donderdag.’

‘Juist. Die donderdag zijn Witte Veder en ik naar Dorwan gereden en hebben ons door Grisley de plaats laten aanwijzen waar Harry, de vrachtrijder, je vond. Urenlang hebben we daar de omgeving afgezocht. Aan het eind van die dag veronderstelden we – ik herhaal het:

veronderstelden we – dat we misschien wisten wat er die bewuste dag was gebeurd.’

‘Wat dan?’

‘Dat vertel ik je niet, maar ik hoop dat we het alledrie heel gauw weten.’

Ze hadden intussen een plaats bereikt waar een lage heuvel een schitterend uitzicht bood op de prairie ten zuiden van Dorwan. ‘Hier hebben Witte Veder en ik vorige week ook gestaan,

John, en toen kregen we voor het eerst een idee.’

John liet zijn blik over het terrein dwalen. Aan de horizon in het zuiden doemden de uitlopers van een gebergte op. In het oosten, maar heel ver weg, slingerde een spoorlijn zich door het landschap. Aan de andere kant, in het westen, werd de prairie afgesloten door een ondoordringbaar woud van metershoge cactussen. Hun bloedrode, gele en oranje bloemen op reusachtige stelen legden een kleurig tapijt over het vage grijsgroen van de planten.

‘Vanaf dit moment moet je niet meer praten, John,’ zei Arendsoog bijna fluisterend. ‘Ik wil dat je alleen maar luistert en probeert je te herinneren wat er is gebeurd.’

John knikte, onder de indruk van het landschap.

Arendsoog keek naar de zon en schatte hoe laat het was. ‘We moeten opschieten,’ zei hij dan.

Witte Veder knikte. Het gezicht van de Indiaan, anders toch al onverstoort, stond ongewoon ernstig.

‘Kom aan!’ zei Arendsoog.

In een flinke galop ging het de heuvel af. Een klein kwartier reden zij in zuidoostelijke richting. Toen hield Arendsoog Lightfeet in en steeg af. Witte Veder en John volgden zijn voorbeeld. Ze lieten de paarden achter en gingen te voet verder. Na een meter of vijftig bleef Arendsoog staan. Er hing een vreemde spanning. John hield de lippen stijf op elkaar en keek met grote, vragende ogen naar Arendsoog en Witte Veder.

‘Op deze plaats zag Harry je liggen, John,’ zei de cowboy. Hij wees naar een plekje in de oneindige prairie, dat in niets verschilde van zijn omgeving.

John liep naar de aangewezen plaats, knielde neer in het gras en onderzocht de grond. Nee, dat is niet het juiste woord. Weliswaar betastten zijn handen de grond, maar het was meer een strelen, een aanraken... zoals men een dierbare of historische plaats niet alleen wil

zién, maar ook wil aanraken.

Arendsoog liep naar hem toe. 'Kom John,' zei hij zacht.

De jongeman kwam overeind met een verwezen uitdrukking op zijn gezicht. Hij was met zijn gedachten heel ergens anders. 'Hier vond Harry je,' ging Arendsoog verder, 'maar één ding staat vast: je bent hier niet gewond geraakt... Hoe ben je hier dan gekomen...? Laten we eens veronderstellen, dat je je verwondingen ergens anders opgelopen hebt en dat je geprobeerd hebt Dorwan te bereiken... Je had echter vrij veel bloed verloren en op deze plaats kon je niet verder meer...' Arendsoogs stem was nu gedaald tot een zacht gefluister. Nogmaals keek de cowboy naar de zon. 'Als we aannemen, dat je inderdaad probeerde Dorwan te bereiken, weten we één ding zeker: je kwam nét uit het noorden. Dorwan ligt immers ten noorden van deze plaats. Nee, je kwam uit het oosten, het westen of het zuiden. Laten we bij het begin beginnen... Het oosten! Draai je nu om, John en loop voor ons uit in oostelijke richting... Kijk goed om je heen en probeer je te herinneren of je hier al eens eerder gelopen hebt. Ja, ga nu maar...'

De spanning was voelbaar, toen John zich omdraaide en langzaam in oostelijke richting begon te lopen... Arendsoog en Witte Veder volgden hem op ongeveer twintig meter afstand. De cowboy stootte zijn vriend aan en fluisterde: 'We zijn toch op tijd, hè?'

Witte Veder knikte geruststellend. 'Hij komen zo!' fluisterde hij terug.

'Kijk!' siste Arendsoog plotseling. Hij wees langs John in de verte...

Kleine rookwolkjes schenen uit de grond op te stijgen. De trein was in aantocht! Hoewel hij zelf nog verborgen was achter de plooiën in het terrein, hadden de rookwolken hem verraden.

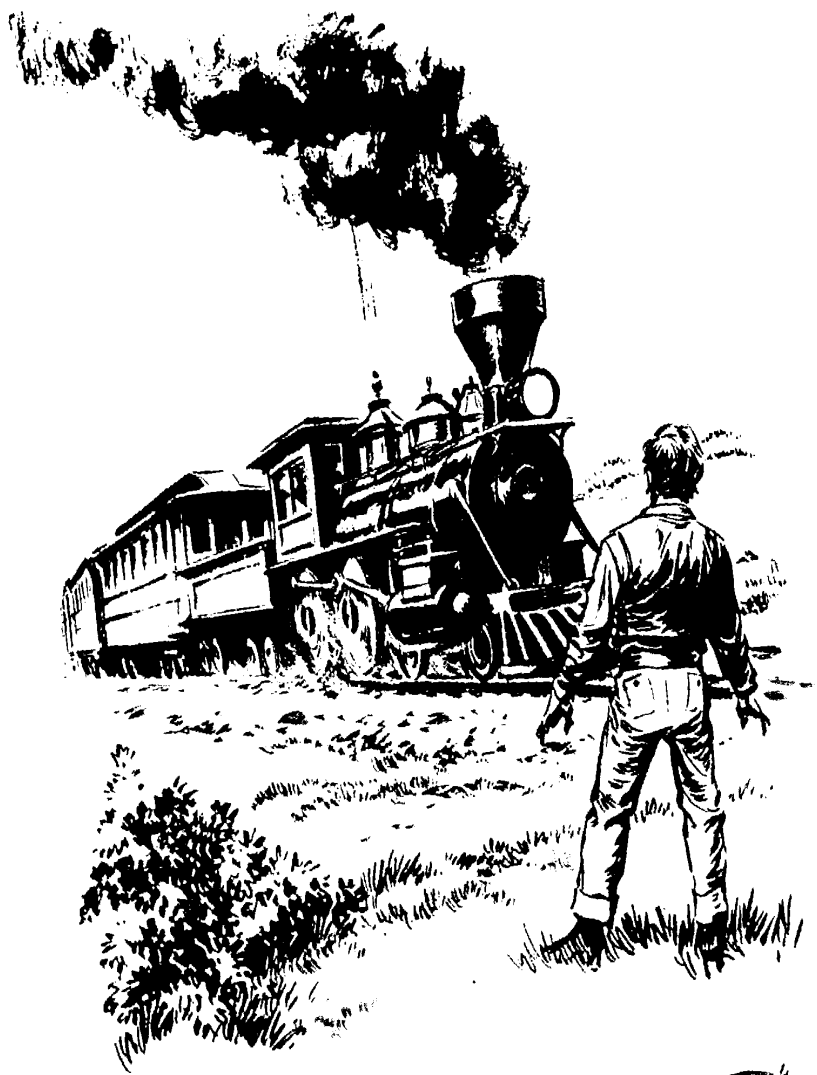
'Goddank,' zuchtte Arendsoog opgelucht.

John was intussen verder gelopen. Hij had het tempo iets verhoogd. Hij keek nu niet meer om zich heen, maar liep als een slaapwandelaar, alsof hij verdoofd was... Nog steeds had hij de rails niet gezien, die hij nu tot op ongeveer tweehonderd meter genaderd was...

Met een flinke snelheid naderde de trein.

Nog honderd meter... nog vijftig... vijftewintig...

Plotseling bleef John staan. Als versteend staarde hij naar de puffende locomotief, die nu razendsnel naderbij kwam. De machinist liet de fluit snerpen. Een paar passagiers wuifden naar de twee mannen en de jongen op de prairie, maar geen van drieën beantwoordde hun groet.

Arendsoog had Witte Veders arm gegrepen en hield die vast alsof hij bang was, dat zijn vriend er plotseling vandoor zou gaan.

Kreunend en bonkend reed de trein voorbij... Het tikketak van de wielen op de rails verwijderde zich snel...

En nog steeds bewoog John zich niet.

Arendsoog keek zijn vriend aan. 'Zullen we...?' Hij zweeg. John had zich met een ruk omgedraaid en rende nu in hun richting. Met kloppend hart wachtten onze vrienden af.

'Bob... Don... ik... trein... ja...' riep, schreeuwde, huilde John.

Vlakbij Arendsoog en Witte Veder hield hij in, greep hun handen en begon als een bezetene te dansen. De cowboy liet hem maar even uitdollen. Zijn lippen vormden een zin: 'De hemel zij dank!'

Even plotseling als John begonnen was te springen en dansen, hield hij op. Hij keek Arendsoog en Witte Veder met grote ogen aan. 'Willen jullie het dan niet weten...!? Waarom vragen

Jullie me niets?'

Ineens was de spanning gebroken. Arendsoog had het gevoel of zijn bloed stil gestaan had in zijn aderen en nu pas weer begon te stromen. Witte Veders gezicht was één brede glimlach. 'Jullie wisten het, hè? Jullie wisten, dat die trein zou passeren...' lachte John. En in een stortvloed van woorden ging hij verder: 'Het is waar... ik heb in de trein gezeten... misschien ben ik eruit gevallen... ik weet het niet... ik... ik heet geen John...'

Hij zweeg even. 'Ik heet Don!' riep hij dan. 'Don!! Don! Donald! Geen John...'

Arendsoog stak lachend een hand op. 'Laten we erbij gaan zitten.' Hij gaf zelf het voorbeeld en liet zich in het stugge prairiegras zakken. 'Dit is een belangrijk moment,' zei hij dan.

'We hebben de draad van je leven te pakken. We weten nu twee – belangrijke – dingen: je naam is Don en je bent met de trein uit het zuiden gekomen...'

'Waarom uit het zuiden? Misschien kwam ik wel uit Dorwan!'

Arendsoog schudde het hoofd. 'Nee John... eh... Don. Dat kan niet en ik zal je vertellen waarom.' Hij zweeg gedurende de tijd dat hij een sigaret draaide. Hij stak hem aan en vervolgde: 'Vorige week donderdag zijn Witte Veder en ik op onderzoek uitgegaan, zoals je weet. We hebben ons toen door Grisley de plaats laten wijzen waar Harry je die bewuste dag vond. Tevoren hadden we echter een bezoek gebracht aan dokter Wilson. Hij had ons verteld, dat je verwondingen

niet ouder waren dan een uur of vijf op het moment dat hij je onder behandeling nam. Vraag me niet hoe dokter Wilson dat wist. Hij is arts en heeft meer verstand van verwondingen dan wij drieën samen. Wel, als we nu aannemen dat Harry ongeveer een uur nodig had om je naar Dorwan te rijden, dan betekent dat, dat je hooguit vier uur voor hij je vond, gewond werd. Dat klopt, he?’

John, die nu Don heette, knikte. Hij hing bijna aan Arendsoogs lippen en geen woord ontging hem.

‘We zijn het er al over eens, dat je je verwondingen niet opgelopen hebt op de plaats waar je gevonden werd. Dat houdt in, dat je ergens anders gewond werd en daarna hiernaartoe gebracht werd of hiernaartoe gelopen bent. Nu vraag ik je: wie zou een zwaargewonde jongeman hierheen brengen en hem dan eenzaam op de prairie achterlaten?’

Don haalde de schouders op.

‘Tja, ik zou ook geen antwoord kunnen geven op die vraag,’ zei Arendsoog. ‘Laten we daarom de tweede mogelijkheid eens bekijken: je bent hierheen gelopen, of moeten we zeggen ‘gekropen’.’ In de toestand waarin je je bevond was er van lopen geen sprake. Toen we zover waren, zei Witte Veder: ‘hoever kan een zwaargewonde in vier uur kruipen?’ En misschien was het zelfs veel minder dan vier uur, omdat we niet weten hoelang je bewusteloos was, toen Harry je vond. Neem maar van mij aan, Don, dat je niet ver komt als je er net zo erg aan toe bent als jij die dag was...! Je zou hoogstens een paar honderd meter kunnen afleggen. Zoals je je herinnert heb je een prachtig uitzicht over de omgeving van de heuvel waar wij een uurtje geleden stonden. Toen wij daar vorige week stonden, viel ons onmiddellijk de spoorlijn op en we begrepen, dat dáár een mogelijkheid lag. Het zou het antwoord kunnen zijn op een heleboel vragen... Je was uit de trein gevallen, had een hersenschudding, een gat in je hoofd, een flink aantal blauwe plekken en nog meer opgelopen. Niemand had je zien vallen. De trein was verder gereden en met de laatste kracht die in je was, probeerde je in noordelijke richting te kruipen. Daar immers lag Dorwan.’

Don had ademloos geluisterd. Nu echter kon hij de vraag, die op zijn tong brandde, niet meer voor zich houden. ‘Ik begrijp nog steeds niet waarom ik per se uit het zuiden kwam!’

Arendsoog glimlachte. ‘Eenvoudig omdat er die bewuste dag geen trein van noord naar zuid ging!’

‘Hoe weet...’

‘Toen we vorige week donderdag terugkeerden in Dorwan, zijn we naar het station gegaan en hebben ons precies laten vertellen hoeveel treinen er iedere dag in Dorwan aankomen of er vandaan vertrekken. De dag, dat jij gewond werd, kwam er maar één trein aan en vertrok er niet één in zuidelijke richting,’ maakte Arendsoog zijn vraag overbodig.

Er viel een stilte, waarin Don de woorden van Arendsoog overdacht. Er was geen speld tussen te krijgen! ‘Dus jullie wisten ook, dat deze trein een kwartier geleden langs zou komen?’

‘Inderdaad! We hoopten, dat je doordat de omstandigheden bijna gelijk waren als die bewuste dag, je geheugen weer zou terugkrijgen, of... je in elk geval zou kunnen herinneren wat er gebeurd was...! We hebben, geloof ik, succes gehad.’

‘Maar...’ wierp Don tegen, ‘maar ik kan me verder niets herinneren... Ik weet alleen, dat ik Don heet en in een trein heb gereisd.’ Hij slaagde er niet in het bedrukte gevoel, dat plotseling weer over hem kwam, te verbergen.

‘Kop op, jongen,’ deed Arendsoog luchtig. ‘We mogen niet alles in één keer verwachten! Het begin is er... We gaan nu verder zoeken.’

‘Hoe?’ vroeg Don zachtjes.

‘Door de lijn te volgen, die we te pakken hebben. En dan bedoel ik ‘lijn’ letterlijk: de spoorlijn! Als jij in een trein hebt gezeten, die uit het zuiden kwam, moet je ergens op een station langs deze lijn opgestapt zijn... Misschien herken je dat station...’ Don werd ineens weer enthousiast. ‘Wanneer doen we dat?’

vroeg hij ongeduldig.

‘Nu!’ antwoordde Arendsoog. ‘We hebben niet voor niets proviand en dekens meegenomen. We kunnen er voorlopig tegen!’